

Olsztyn, dnia 3 listopada 2022 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie
IX Wydział Cywilny Odwoławczy

za pośrednictwem:

Sądu Rejonowego w Olsztynie
I Wydziału Cywilnego
ul. Dąbrowszczaków 44
10-543 Olsztyn

Powód:

Wspólnota Mieszkaniowa ul. Okrzei 20 w Olsztynie

Pozwani:

1. Mirosław Żelechowski

repr. przez:
r.pr. Kamila Filipskiego
(adres Kancelarii w stopce)

2. Katarzyna Żelechowska
3. Paweł Żelechowski

I C 644/22
w.p.z. 18.306 zł
opłata: wniosek o zwolnienie

APELACJA
MIROSLAWA ŻELECHOWSKIEGO
WRAZ Z WNIOSEM O ZAWIESZENIE POSTĘPOWANIA

W imieniu Mirosława Żelechowskiego, jako pełnomocnik ustanowiony z urzędu, niniejszym **zaskarżam w części tj. co do pkt. I i II** wyrok Sądu Rejonowego I Wydziału Cywilnego z dnia 7 września 2022 r., sygn. Akt I C 644/22, doręczony pozwanemu wraz z uzasadnieniem w dniu 31 października 2022 r.

Zaskarżonemu orzeczeniu **zarzucam:**

1. nierozpoznanie istoty sprawy poprzez:

1) pominięcie merytorycznych zarzutów pozwanego oraz nie uwzględnienie (nie rozważenie) wszystkich zarzutów pozwanego dotyczących kwestii faktycznych, czy prawnych rzutuujących na zasadność roszczenia powoda, który zarzucał:

a) na podstawie art. 58 w zw. z art. 289 KPC bezwzględną nieważność uchwał stanowiących podstawę określenia wysokości zaliczek

b) konkretne błędy w określeniu udziału poszczególnych właścicieli - Gminy Olsztyn, która w zależności od uchwały ma udział 14,4/100 lub 15,8/100 w nieruchomości wspólnej, co przekładało się na wysokość obowiązku partycypowania w kosztach utrzymania nieruchomości wspólnej

c) wadliwe uzależnienie wysokości zaliczek od powierzchni użytkowej lokali zamiast od wielkości udziału we współwłasności,

d) brak odniesienia się do twierdzeń pozwanego o istnieniu nadpłat po rozliczeniu kosztów utrzymania części wspólnych oraz zużycia wody pomimo przedłożenia przez niego dokumentów na to wskazujących – załączniki do sprzeciwu nr 5-10.

2) zaniechanie zbadania materialnej podstawy żądania poprzez pominięcie wszystkich wniosków pozwanego o zobowiązanie powoda do przedłożenia konkretnych dokumentów źródłowych pozwalających określić na jakiej podstawie i w oparciu o jakie kryteria finansowe określono wysokość zaliczek oraz jak ustalono udział poszczególnych lokali w nieruchomości wspólnej co ma bezpośrednie przełożenie na wysokość obowiązku partycypowania w kosztach utrzymania nieruchomości wspólnej

2. naruszenie art. 58 KC w zw. Z art. 189 KPC poprzez ich niezastosowanie i nie zbadanie czy zachodzą podnoszone przez pozwanego przesłanki bezwzględnej nieważności uchwał

3. naruszenie art. 25 ustawy o własności lokali (Dz. U. z 2021 r. poz. 1048) poprzez jego błędną wykładnię skutkującą przyjęciem, że ewentualny brak zaskarżenia uchwał w oparciu o ten przepis wyłącza obowiązek merytorycznego badania ich treści w sprawie o zapłatę pomimo podnoszonych przez pozwanego zarzutów merytorycznych.

4. naruszenie art. 12 ust. 2 ustawy o własności lokali (Dz. U. z 2021 r. poz. 1048) poprzez jego błędną wykładnię skutkującą przyjęciem, że pomimo istnienia pomiędzy pozwanymi współwłasności w częściach ułamkowych, każdy z nich odpowiada za koszty utrzymania nieruchomości wspólnej w pełnej wysokości niezależnie od wielkości przypadającego udziału.

5. naruszenie art. 1a w zw. z art. 3a ustawy o własności lokali (Dz. U. z 2021 r. poz. 1048) poprzez ich niezastosowanie w sytuacji gdy przepisy te regulują kwestię proporcjonalności odpowiedzialności współwłaścicieli za zaliczki na koszty utrzymania nieruchomości wspólnej.

6. naruszenie art. 327¹ § 1 KPC będące skutkiem nierozpoznania istoty sprawy poprzez nie wskazanie w uzasadnieniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, obejmującej ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa w tym niewyjaśnienie dlaczego pominął wszystkie wnioski dowodowe pozwanego zgłoszone w sprzeciwie do nakazu zapłaty podczas gdy korelowały one z zarzutami podniesionym w treści sprzeciwu i dotyczyły okoliczności istotnych tj. podstaw i wysokości odpowiedzialności pozwanego.

7. naruszenie art. 233 § 1 KPC w zw. z art. 227 KPC poprzez pominięcie wszystkich wniosków dowodowych pozwanego zgłoszonych w sprzeciwie do nakazu zapłaty podczas gdy korelowały one z zarzutami podniesionym w treści sprzeciwu i dotyczyły okoliczności istotnych tj. podstaw i wysokości odpowiedzialności pozwanego.

8. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez:

1) przyjęcie, że pozwany nie zaskarżył uchwały nr 2/2019 z dnia 18 lutego 2019 r. oraz 4/2019 z dnia 18 lutego 2019 r., podczas gdy została ona zaskarżona pozwem z dnia 1 kwietnia 2019 r., złożonym do Sądu Okręgowego w Olsztynie, sygn. akt I C 186/19, sygn. akt Sądu Apelacyjnego w Białymstoku I ACa 236/20, a obecnie sprawa toczy się przed Sądem Najwyższym w związku ze skargą kasacyjną wywiedzioną przez pozwanego pod sygn. akt IV CSK 327/21.

2) przyjęcie, że pozwany nie zaskarżył uchwały nr 2/2020 z dnia 26 lutego 2020 r. i uchwały nr 4/2020 z dnia 26 lutego 2020 r., podczas gdy zostały one zaskarżone pozwem z dnia 7 kwietnia 2020 r., złożonym w Sądzie Okręgowym w Olsztynie, sygn. akt I C 292/20, a obecnie sprawa toczy się przed Sądem Apelacyjnym w Białymstoku, sygn. Akt I ACa 1584/22.

Mając na względzie powyższe **wnoszę o:**

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie oraz przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od powoda na rzecz Mirosława Żelechowskiego kosztów postępowania według norm przepisanych.

2. w razie nie podzielenia stanowiska co do nierozpoznania istoty sprawy zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa wobec Mirosława Żelechowskiego w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych.

3. w razie oddalenia apelacji zwolnienie pozwanego od obowiązku zwrotu kosztów postępowania w oparciu o art. 102 KPC za obie instancje.

4. przyznanie mi stosownie do wyniku postępowania od powoda lub Skarbu Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, według norm przepisanych w wysokości 150% przewidzianej stawki minimalnej powiększonej o podatek VAT, która nie została opłacona ani w całości ani w części.

5. zwolnienie pozwanego od opłaty od apelacji w całości albowiem nie jest jej w stanie ponieść bez uszczerbku dla utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

6. w razie niepodzielenia wniosku o uchylenie wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wnosząc o **zobowiązanie powoda do przedłożenia dokumentów** żądanych w pkt. 1 - 7 sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz **przeprowadzenie dowodu z tych dokumentów** na okoliczności wskazane w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

7. Zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt. 1 KPC do czasu rozstrzygnięcia spraw zawisłych przed Sądem Najwyższym pod sygn. akt IV CSK 327/21 oraz Sądem Apelacyjnym w Białymstoku pod sygn. akt I ACa 1584/22 ze względu na to, że zapadłe tam rozstrzygnięcie co do ewentualnego uchylenia zaskarżonych uchwał nr 2/2019 z dnia 18 lutego 2019 r., 4/2019 z dnia 18 lutego 2019 r. oraz nr 2/2020 z dnia 26 lutego 2020 r. i nr 4/2020 z dnia 26 lutego 2020 r. będzie miało prejudycjalne znaczenie w kontekście niniejszego postępowania.

8. Dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów tj:

1) kopii apelacji złożonej przez pozwanego w sprawie I ACa 1584/22 (załącznik nr 1)

2) kopii skargi kasacyjnej złożonej przez pozwanego w sprawie IV CSK 327/21 (załącznik nr 2)

obydwa na fakt: zaskarżenia przez pozwanego uchwał wskazanych w pkt. 8 oraz na fakt zasadności wniosku o zawieszenie postępowania.

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z dnia 7 września 2022 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie I Wydział Cywilny zasądził od Mirosława Żelechowskiego na rzecz powoda kwotę 18.305,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty, zasądził od niego na rzecz powoda 1000 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, a w pozostałym zakresie oddalił powództwo.

Pozwany nie zgadza się z takim rozstrzygnięciem.

2. Sąd Rejonowy dokonał błędnych ustaleń faktycznych poprzez przyjęcie, że pozwany nie zaskarżył uchwały nr 2/2019 z dnia 18 lutego 2019 r. oraz 4/2019 z dnia 18 lutego 2019 r., podczas gdy została ona zaskarżona pozwem z dnia 1 kwietnia 2019 r., złożonym do Sądu Okręgowego w Olsztynie, sygn. Akt I C 186/19, (sygn. akt Sądu Apelacyjnego w Białymstoku I ACa 236/20), a obecnie sprawa toczy się przed Sądem Najwyższym w związku ze skargą kasacyjną wywiedzioną przez pozwanego pod sygn. akt IV CSK 327/21 oraz przyjęcie, że pozwany nie zaskarżył uchwały nr 2/2020 z dnia 26 lutego 2020 r. i uchwały nr 4/2020 z dnia 26 lutego 2020 r., podczas gdy zostały one zaskarżone pozwem z dnia 7 kwietnia 2020 r., złożonym w Sądzie Okręgowym w Olsztynie, sygn. akt I C 292/20, a obecnie sprawa toczy się przed Sądem Apelacyjnym w Białymstoku, sygn. Akt I ACa 1584/22.

Dowód: kopia apelacji złożonej przez pozwanego w sprawie sygn. akt I ACa 1584/22 (**załącznik nr 1**), kopia skargi kasacyjnej złożonej przez pozwanego w sprawie sygn. akt IV CSK 327/21 (**załącznik nr 2**).

3. Pozwany wyjaśnia, że zapisy protokołu z rozprawy nie odzwierciedlają jego wyjaśnień. Wskazał on, że nie zaskarżył części uchwał oraz że nie wie obecnie na jakim etapie jest rozpoznanie skargi kasacyjnej i apelacji co do uchwał zaskarżonych. Tymczasem w protokole znalazła się informacja, że nie zaskarżył uchwał objętych sprawą o zapłatę. Za omyłką w treści protokołu świadczy również fakt, że na rozprawie obecny był zarządca powoda, który przecież również doskonale wiedział, że część uchwał została zaskarżona, sprawy trwają od lat i dotarły nawet do Sądu Najwyższego. W tej sytuacji bez wątpienia interweniowałby i sprostował twierdzenia pozwanego o tym, że ten nie zaskarżył uchwał, gdyby takie na rozprawie padły.

4. Powyższe uzasadnia zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt. 1 KPC do czasu rozstrzygnięcia spraw zawisłych przed Sądem Najwyższym pod sygn. akt IV CSK 327/21 oraz Sądem Apelacyjnym w Białymstoku pod sygn. akt I ACa 1584/22, ze względu na to, że zapadłe tam rozstrzygnięcie co do ewentualnego uchylecia zaskarżonych uchwał nr 2/2019 z dnia 18 lutego 2019 r., 4/2019 z dnia 18 lutego 2019 r. oraz nr 2/2020 z dnia 26 lutego 2020 r. i nr 4/2020 z dnia 26 lutego 2020 r. będzie miało prejudycjalne znaczenie w kontekście niniejszego postępowania, gdyż może odpaść podstawa roszczenia.

5. Pozwany wskazuje, że sąd nie rozpoznał istoty sprawy. Nierozpoznanie istoty sprawy (art. 386 § 4 KPC) odnosi się do roszczenia będącego podstawą powództwa i zachodzi, gdy sąd pierwszej instancji nie orzekł w ogóle merytorycznie o żądaniach stron, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu albo pominął merytoryczne zarzuty pozwanego. Istotę sprawy ocenia się na podstawie z jednej strony analizy żądań pozwu, a z drugiej przepisów prawa materialnego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. W doktrynie utrwalony jest pogląd, że treścią powództwa jest żądanie urzeczywistnienia w konkretnym przypadku określonej normy prawnej przez wydanie orzeczenia sądowego określonej treści. Nierozpoznanie więc istoty sprawy sprowadza się do pozostawienia poza oceną sądu okoliczności faktycznych stanowiących przesłanki zastosowania norm prawa materialnego.

6. Sąd Najwyższy w sposób syntetyczny wskazał, że nierozpoznanie istoty sprawy zachodzi wówczas, gdy sąd pierwszej instancji:

- 1) rozstrzygnął nie o tym, co było przedmiotem sprawy;
- 2) zaniechał w ogóle zbadania materialnej podstawy żądania;
- 3) pominął całkowicie merytoryczne zarzuty zgłoszone przez stronę;
- 4) rozstrzygnął o żądaniu powoda na innej podstawie faktycznej i prawnej niż zgłoszona w pozwie;
- 5) nie uwzględnił (nie rozważył) wszystkich zarzutów pozwanego dotyczących kwestii faktycznych, czy prawnych rzutujących na zasadność roszczenia powoda (patrz: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2012 r., sygn. akt III SZ 3/12).

7. Jak wynika z uzasadnienia sprzeciwu pozwany na podstawie art. 58 KC w zw. z art. 189 KPC zarzucał bezwzględna nieważność uchwał stanowiących podstawę określenia wysokości zaliczek. Zarzucał konkretne błędy w określeniu udziału poszczególnych właścicieli - Gminy Olsztyn, która w zależności od uchwały ma udział 14,4/100 lub 15,8/100 w nieruchomości wspólnej, co przekładało się na wysokość obowiązku partycypowania w kosztach utrzymania nieruchomości wspólnej. Zarzucał również wadliwe

uzależnienie wysokości zaliczek od powierzchni użytkowej lokali zamiast od wielkości udziału we współwłasności.

8. Sąd nie odniósł się nawet do twierdzeń pozwanego o istnieniu nadpłat po rozliczeniu kosztów utrzymania części wspólnych oraz zużycia wody pomimo przedłożenia przez niego dokumentów na to wskazujących – załączniki do sprzeciwu nr 5-10.

9. W ocenie pozwanego przyczyną nierozpoznania istoty sprawy było dokonanie przez sąd błędnej wykładni art. 25 ustawy o własności lokali. Z treści uzasadnienia wyroku wprost wynika, że w ocenie sądu ewentualny brak zaskarżenia uchwał wspólnoty mieszkaniowej w oparciu o ten przepis wyłącza obowiązek merytorycznego badania ich treści w sprawie o zapłatę, pomimo podnoszonych przez pozwanego zarzutów merytorycznych. Sąd odnotował bowiem, że pozwany stawia zarzuty dotyczące sprzeczności uchwał z obowiązującym prawem, zasadami prawidłowego zarządu nieruchomością wspólną oraz interesem pozwanych. W żaden sposób nie poddał jednak tych zarzutów pod merytoryczny osąd.

10. Stanowisko to nie jest prawidłowe. W orzecznictwie wyrażono pogląd, że niezaskarżenie w 6-tygodniowym terminie wadliwej uchwały wspólnoty nie zawsze pozbawia właściciela lokalu innych środków prawnych, umożliwiających mu usunięcie uchwały z obrotu prawnego. W wyjątkowych okolicznościach dopuszczalne jest skorzystanie z art. 58 KC. w zw. z art. 1 ust. 2 ustawy o własności lokali, który przewiduje sankcję bezwzględnej nieważności. W myśl przywołanego przepisu czynność prawna (uchwała wspólnoty) sprzeczna z ustawą albo mająca na celu jej obejście jest bezwzględnie nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, że na miejsca nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Sankcja bezwzględnej nieważności ma ten skutek, że uchwała jest nieważna z mocy samego prawa, a osoba zainteresowana może w każdym czasie żądać przed sądem ustalenia nieistnienia uchwały (art. 189 KPC). Na ogół wskazuje się na możliwość uznania uchwały wspólnoty mieszkaniowej za bezwzględnie nieważną na podstawie art. 58 KC. w zw. z art. 189 KPC, w razie istnienia jakiegoś szczególnego interesu prawnego, który przemawia za zastosowaniem do tej uchwały art. 189 KPC (tak Sąd Najwyższy wyroku z dnia 23 lutego 2006 r., I CK 336/05), bądź też w przypadku szczególnie rażącego naruszenia przepisów prawa, w stopniu, który z uwagi na podstawowe zasady porządku publicznego i prawnego, nie pozwala na utrzymanie takiej uchwały w obrocie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 grudnia 2013 roku, I ACa 502/13). Korzystając z dorobku koncepcji wypracowanych na tle prawa spółdzielczego, można stwierdzić, iż uchwała wspólnoty mieszkaniowej dotknięta jest sankcją bezwzględnej nieważności, jeżeli została podjęta (K. Pietrzykowski, *Bezwzględnie nieważne uchwały*, s. 221): z przekroczeniem kompetencji przysługujących zebraniu właścicieli lokali, czyli poza zakresem spraw dotyczących nieruchomości wspólnej; z naruszeniem przepisów prawa zapewniających ochronę interesów osób trzecich lub interesu publicznego (np. przepisów prawa karnego, administracyjnego, finansowego); z naruszeniem zasad funkcjonowania wspólnoty mieszkaniowej (zasada woli właścicieli lokali, zasada ingerencji sądu) oraz istoty jej działalności (zarząd nieruchomością wspólną); pod wpływem wady oświadczenia woli powodującej zgodnie z przepisami KC. bezwzględną nieważność czynności prawnej (brak świadomości lub swobody – art. 82 KC., pozorność – art. 83 KC.). Co do zasady istnieje zatem możliwość zaskarżenia uchwały w drodze powództwa o ustalenie jej nieważności na podstawie art. 189 KPC.

11. Oznacza to, że sąd nie rozpoznał sprawy merytorycznie, nawet bowiem jeśli żaden z podnoszonych zarzutów nie okazał by się ostatecznie zasadny, to sąd zobowiązany był je rozpatrzyć oraz odnieść się do

nich w uzasadnieniu wyroku, chociażby poprzez wyjaśnienie czy i dlaczego art. 58 KC miał lub nie miał w ocenie sądu w niniejszej sprawie zastosowania.. Zarzut ten pozostał w próżni, a pozwany z przekonaniem, że jego argumenty nie zostały rozważone.

12. Za nierozpoznanie istoty sprawy przemawia również pominięcie wszystkich zgłoszonych przez pozwanego wniosków o zobowiązanie powoda do przedłożenia konkretnych dokumentów źródłowych pozwalających określić na jakiej podstawie i w oparciu o jakie kryteria finansowe określono wysokość zaliczek oraz jak ustalono udział poszczególnych lokali w nieruchomości wspólnej. W treści uzasadnienia sąd nie wyjaśnił dlaczego pomija te wnioski dowodowe. Można się jedynie domyślać, że wynikało to również z błędnej wykładni art. 25 ustawy o własności lokali, która w ocenie sądu zamknęła możliwość badania merytorycznych zarzutów co do podjętych uchwał. Tu również w uzasadnieniu brak merytorycznego odniesienia się.

13. Pominięcie tych wniosków powinno zostać wyjaśnione tym bardziej, że nawet pobieżna lektura uchwał wskazuje na ich wadliwość. Dla przykładu uchwała nr 4/2020 w sprawie uchwalenia zaliczki na fundusz remontowy jako podstawę wyliczenia wysokości zaliczki przyjmuje powierzchnię użytkowa wszystkich lokali, co jest nieprawidłowe. uchwała jest sprzeczna z art. 12 ust. 2 ustawy o własności lokali. Wspólnota mieszkaniowa nie może bowiem w żadnym zakresie naruszać majątkowych interesów właścicieli lokali, którzy powinni być obciążani kosztami utrzymania części wspólnej nieruchomości i jej remontami proporcjonalnie do ich udziałów w nieruchomości wspólnej, stosownie do art. 12 ust. 2 ustawy o własności lokali. Zastosowanie innych wskaźników albo podstaw ustalenia zaliczek prowadzić będzie do naruszenia interesów właścicieli lokali położonych w tych nieruchomościach, w których udziały w części wspólnej nieruchomości nie odpowiadają ściśle ich powierzchni (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 września 2019 r., V ACa 584/18, Legalis nr 2259628 i z dnia 23 czerwca 2020 r., V ACa 457/19, Lex nr 3044507). Ustalanie opłat „od tzw. metra kwadratowego” jest wręcz powszechną praktyką zarządców, którzy z reguły powołują się na to, że taki sposób jest „czytelniejszy” dla członków wspólnot i nawet programy księgowo tworzone dla zarządców go powielają. Jest to jednak sposób sprzeczny z art. 12 ust. 2 ustawy o własności lokali, a w sytuacji gdy jego zastosowanie okaże się niekorzystne dla członka wspólnoty, uchwała jako sprzeczna z prawem (wyrok Sadu Apelacyjnego w Warszawie V Wydział Cywilny z dnia 6 lipca 2021 r. V ACa 355/21)

14. Dodatkowo merytoryczną ocenę rozstrzygnięcia uniemożliwia naruszenie przez sąd art. 327¹ § 1 KPC. Z treści uzasadnienia nie wynika chociażby jakie wysokości zaliczek i z jakiego tytułu sąd ustalił w niniejszej sprawie. Sąd prowadzi hipotetyczne rozważania na temat tego w jakiej wysokości powinny być generalnie zaliczki, ale nie przenosi tego w żaden sposób na realia sprawy. Co oczywiste do naruszenia art. 327¹ § 1 KPC dochodzi również na skutek nierozpoznania istoty sprawy. Skoro bowiem sąd uznał, że w związku z art. 25 ustawy o własności lokali zwolniony jest od merytorycznego rozpoznania zarzutów pozwanego co do uchwał, to również kwestii tych nie opisał w uzasadnieniu.

15. Sąd dopuścił się również naruszenia art. 12 ust. 2 ustawy o własności lokali poprzez jego błędną wykładnię skutkująca przyjęciem, że pomimo istnienia pomiędzy pozwanymi współwłasności w częściach ułamkowych każdy z nich odpowiada za koszty utrzymania nieruchomości wspólnej w pełnej wysokości niezależnie od wielkości przypadającego udziału.

16. Stanowisko sądu I instancji jest nieprawidłowe. Kwestię tę jednoznacznie regulują art. 1a w zw. z art. 3a ustawy o własności lokali (Dz. U. z 2021 r. poz. 1048) których z kolei sąd błędnie nie zastosował. Przepis ten został dodany ustawą z 12.6.2015 r. o zmianie ustawy o własności lokali (Dz. U. z 2015 r. Poz. 1168) Rozstrzyga on status prawny współwłaściciela lokalu, zarówno z punktu widzenia prawa i

obowiązków związanych z odrębną własnością lokalu, jak i związanych z członkostwem we wspólnocie mieszkaniowej (związanych ze współwłasnością nieruchomości wspólnej). Zgodnie z tym przepisem Ilekroć w ustawie jest mowa o właścicielu lokalu, należy przez to rozumieć także współwłaściciela lokalu w częściach ułamkowych, z wyjątkiem art. 16.

17. Znaczenie i skutek nowelizacji z 2015 r. klarownie wyjaśniono to w komentarzu *K. Osajda* (red. serii), *B. Lackoroński* (red. tomu), *Ustawa o własności lokali. Komentarz. Wyd. 12, Warszawa 2022*:

18. Celem i skutkiem nowelizacji było zrównanie statusu właścicieli lokali oraz współwłaścicieli lokali w częściach ułamkowych, którzy przed zmianą byli pozbawieni praw przyznanych przez ustawę wyłącznie właścicielom. W konsekwencji współwłaściciela lokalu mającego ułamkowy udział we własności tego lokalu należy traktować tak samo, jak pojedynczego właściciela całego lokalu. Po nowelizacji może on samodzielnie brać udział w podejmowaniu uchwał przez wspólnotę, jak również realizować swoje uprawnienia w zakresie kontroli zarządu, m.in. poprzez prawo głosu nad uchwałami w sprawie przyjęcia sprawozdania zarządu ze swej pracy oraz w sprawie udzielenia zarządowi z tego tytułu absolutorium.

19. Współwłaścicielowi lokalu w części ułamkowej przysługuje udział w nieruchomości wspólnej stanowiący część udziału przypadającego na cały lokal, co jednoznacznie wynika z art. 3 ust. 3a ustawy o własności lokali (por. komentarz do art. 3). Zgodnie z tym przepisem na potrzeby stosowania ustawy przyjmuje się, że udział w nieruchomości wspólnej współwłaściciela lokalu w częściach ułamkowych odpowiada iloczynowi wielkości jego udziału we współwłasności lokalu i wielkości udziału we współwłasności nieruchomości wspólnej przypadającej na ten lokal.

20. Konsekwencją nowelizacji jest także zrównanie – w ramach posiadanych udziałów – obowiązków właścicieli oraz współwłaścicieli. Tym samym współwłaściciele mają obowiązek partycypacji w kosztach zarządu wspólnoty w zakresie równym iloczynowi wielkości udziału we współwłasności lokalu i wielkości udziału we współwłasności nieruchomości wspólnej przypadającej na ten lokal.

21. **Oznacza to, że ewentualnie zasądzona od pozwanego mogła być wyłącznie kwota odpowiadająca przysługującemu mu udziałowi we współwłasności lokalu (a więc 1/2 roszczenia), a nie całość zadłużenia przypadającego na lokal. Niezależnie więc od kwestii nierozpoznania istoty sprawy rozstrzygnięcie sądu I instancji jest błędne merytorycznie.**

22. Pozwany wnosi o zwolnienie go w całości z obowiązku uiszczenia opłaty od apelacji albowiem nie jest w stanie jej ponieść bez uszczerbku koniecznego utrzymania dla siebie i rodziny. Pozwany podtrzymuje twierdzenia zgłoszone przy okazji wniosku o zwolnienie od obowiązku uiszczenia opłaty od uzasadnienia.

23. Wniosek o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w wysokości 150% stawki minimalnej powiększonej o podatek VAT, uzasadniony jest zwiększonym względem minimalnego nakładem pracy pełnomocnika. Przygotowanie apelacji wymagało dwukrotnego zapoznania się z aktami sprawy w czytelni akt, spotkania z pozwanym i omówienia sprawy, zapoznania się z przebiegiem całego postępowania przed sądem I instancji w którym pełnomocnik z urzędu nie uczestniczył, w tym rozbudowanymi pismami procesowymi, ustalenia sygnatur i etapu spraw o uchylenie uchwał oraz udziału w rozprawie apelacyjnej, o którą pełnomocnik wnosi.

Mając na względzie powyższe wnoszę jak w *petitum*.

Załączniki:

1. kopia apelacji złożonej przez pozwanego w sprawie I ACa 1584/22 (załącznik nr 1)
2. kopia skargi kasacyjnej złożonej przez pozwanego w sprawie IV CSK 327/21 (załącznik nr 2)
3. oświadczenie o stanie rodzinnym majątku dochodach i źródłach utrzymania
4. odpis apelacji i załączników.